

17. jul. 1842

FAKTA

Dato:

17. jul. 1842

Sidetal:

Dagbog A, side 43-44

Dagbogens placering:

Det kgl. Bibliotek NKS 4201, I, 4°

Trykt udgave:

Mogens Lebech (red.): Et Aar af mit

Liv, København 1967, s. 87; Jesper

Svenningsen (red.): Seks år af et liv.

Johan Thomas Lundbye – Dagbøger

om tro, skæbne, kunst og kærlighed,

København 2018, s. 93-94

TRANSSKRIFTION

17. July

Skovgaard¹ er fremdeles syg, det er klart at hans Bryst er stærkt angrebet og det kan blive farligt. – Hvor mange Mennesker har jeg ikke truffet paa min Vandring, som venligt tog mig med, og vi havde Glæde af hverandres Selskab, men snart fængsledes de af andre Personer, andre Interesser og lode mig da alene tilbage. Hedermann² og Lorenz Frølich var det aldrig Tilfældet med, Skovgaard heller ei – men Hedermann kaldte Vor-Herre tidligt til sig, og Frølich reiste langt bort; skulde nu Skovgaard ogsaa rykkes bort, da staaer jeg jo ganske ene. Brandis³ kan ik- ●44● ke være det for mig, som den kjære Skovgaard – vore Veie ere altfor forskjellige. – Idag vare Skovgaard og jeg sammen henne i Vartov Kirke og hørte en vidunderlig deilig Præken af Grundtvig om de falske Profeter; o, hvor det er velsignet at høre en saadan Tale, da dulmes Smerten og Kraften blusser atter op i det forsagte Sind. O Gud! O Gud! O Gud! hvor langt er jeg fra den rette Vei, led Du mig atter ind paa den, led mig ikke i Fristelse! – Ja, selv de Tanker, der nu ere bortblæste som Avner for Vinden, vare syndige, jeg elskede denne Qvinde høiere end Dig, nu er det forbi! I Nat, da det var stille og mørkt, da tænkte jeg over, hvad jeg havde hørt, og jeg troer selv, det er bedst nu; men jeg kan ikke være glad; endnu har jeg jo ingen Vished, før jeg faaer den, er den sidste Gnist af Haab ikke slukket, og jeg faaer ingen Ro – ja, Ro faaer jeg ikke saa snart! –

¹ Malerkammeraten P.C. Skovgaard (1817-1875).

² Den teologistuderende Julius Th. Hedermann (1821-1841) var – som Lundbye allerede omtalte i sit første dagbogsnotat, 24. marts 1842 – død efter et fald fra en hest.

³ Vennen, den jurastuderende Dietrich Brandis (1821-1849).

men denne Lykko var ikke mig bestemt; lev vel! tusind Leve! — 49.
Nær jeg taler med Anden, selv fornaldende, betragte de mig altid som
Løffens Skæbne, det er som jeg altid havde oplevet, ingen Madgang
hans Lykko, og dog har man en Gang Sorg og Bedrøvelse frem-
kaldt Tænk af mine Pæne, naar jeg saae, mine bedste Venner
forlade mig, min Fader de, og efterlade mig i en saa uens St.
ling og flere Brødre uforberede, og mange, mange Ting, jeg m.
ikke i en blaat han afregne — det er Alt som det er. Jeg skal være
lykkelig, selv om den bitterste Smerte sammen. kunger mit Bøst.
Jeg vil ikke have at bedømme mine Løffes Forhold til Anden, jeg
vil tro: at enhver har sit Kør, men jeg er for s. a. d. d. d. d.
søger den alge de Gud, og ham vil jeg hede om Bøst til et andet
den rette Vei, i haad end der hende mig, den Vei, hvorfor min
Laghet til har efter mig, men som jeg dog endnu tydelig ser.
— Hvor hurtigt kan vor Leds stemning forandres: i. a. d. d. d. d.
jeg glad ved mit Arbeid, vi er Lykkelige, til det, til det. — Jaa
fast havde jeg sat mig ind: den kjære Tanke, at jeg betragtede det som
Lyd at hennende min Opmarks omhed paa mig, og den
har virkelig: et Blik, da jeg ved fortalte denne, Lykko: som om
jeg, trøst, min Bedrøvelse, fælte mig lidt ved den Tanke: vi er
da jo fri, fri! som Loreng i sit sidste Brev skrev, at han syntes
Maleren havde været. Alas den Længe har jeg villig.
H. J. J.

Skougard er fremdeles sig, det er klart at hans Bøst er stærkt an-
gret og det kan blive farligt. — Hvor mange Mennesker har jeg ik-
ke truffet paa min Vandring, som venligt tog mig med, og
vi havde Glæde af hinandens Selskab, men snart paa engelske
de af andre Personer, andre Fortæsser og lade mig da alene
thage. Bledermann og Loreng Frølich var det alene. Tilfeldt
med, Skougard heller ei — men Bledermann kaldte Nor-Herre til
lyst til sig, og Frølich reiste langt borte, skulde vi Skougard
og saa nykkes borte, da staaer jeg jo ganske ene. Brandis kan ik-

44 ke være det for mig, som den kjære Skovgaard - være Være ene
altfor forskjellige. - I dag være Skovgaard og jeg sammen herne
i Marten Kirke og hørte en indvirkende dertilig Prædiken af Grundtvig;
om de falske Skæftes, o, hvor det er uelsiguel at høre en saadan
Tale, da dølmenen Lamenten og Kraften klisser af, i det for-
te Sind. O Gud! O Gud! O Gud! hvor langt er jeg fra den rette Ve-
led Din mig eller ind paa den, led mig ikke i Fristelse! - Ja,
selv de Tanker, der om en bortløst som Løven for Vinden, være
syndige, jeg elskede denne Grundtvigs hjerne end Dig, nu er det forbi! Al-
vædet var stille og mørkt, da tænkte jeg over, hvad jeg havde hørt, og jeg
træer selv, det er kedst mig; men jeg kan ikke være glad, endnu har jeg jo
ingen Nisked, for jeg faaer den, er den sidste Gnist af Kæde ikke
slukket, og jeg faaer jo ingen Gæ - ja, No faaer jeg ikke saa snart! -

18 Juli

Grundtvig sagde saa smukt i Gæ: vel er alt sandeligt her paa
Gorden høre dunkelt og gædfuldt, men i Ligning med den Dm-
kelhed hvori vi fødes og hvori den Verdensklage lever, da er det dog
et dirligt Lyd og Lys i Christendommen. - naar Indens Klage vilde
være varme og indvirkende, da blive de ganske dunkle, og vilde de være
klare og lyse blive de iiskolde - i disse paa Od forklarede han saa tyde-
ligt paa sig selv og andre. -

I dag rejste sigstilsraad Thomsen til Paris, og Rask og Carriuske

20 Juli

I Gæns kjørte jeg med Louise til Odense, da hun ikke alene torde kjøre
i Ommebis, og derfor gik vi til Fjersberg, hvor hun skal opholde
sig nogle Dage. I disse Ommebis, deligenes, Dagvagne o. s. v.
dette dag Befindringen meget og bemerkes derfor ogsaa meget mere: Det
er indvirkende at see den Masse af anguede Mennesker paa Landeveje
og offentlige Torgpladser ved Hjemkæm. Imellem dem gaar
jeg altid hele skamfald i mine mine Klæder, og dog maa man
vel glæde sig, ved at Lægens Tage til, klædesklædes strengt; endene
Dage er fulde, saa skal vi vel glæde os over August, som en Iphig
der sætter flue Sener og Kraften i Benene, for at skaffe til Veie,
hvad selv klædesklædesmand regner for Nødvendighed, i. M. M.